

M I C H A E L

občasník farností
Krouna a Pustá Kamenice

č. 2/Velikonoce 2011

Slovo otce Vladimíra

Drazí farníci, blížíme se společně a vděčně oslavit velikonoční svátky – tajemství křesťanům jednou provždy svěřené – Kristus zemřel a vstal z mrtvých pro naše spasení. Benedikt XVI. Píše o kříži: „Kříž vypadá jako popření života – ve skutečnosti je opak pravdou! Je to Boží ‘ano’ nám lidem, nejvyšší vyjádření jeho lásky a pramen, ze kterého vyvěrá věčný život.“ Ať je toto pro vás vždy platným důkazem Ježíšovy moci proměňovat a prozařovat ztracené a beznadějně.

Do velikonoční doby přeji hojnost milosti, radosti a pokoje od Pána a s jeho pověřením žehnám.

P. Vladimír Handl

Zamyšlení k Velikonocům

Co půst je a co není?

Půst je, když dělám, co se mi jindy nechce. Půst není, když si odepřu, po čem netoužím. Půst je změna zvyku. Půst není neholit se a nevykoupat se. Půst je, už když chci, mám úmysl něco dosažitelného ztratit, ale není, pokud tím zároveň nechci získat něco pro druhého.

Půst je nasměrování peněz, věcí, jídla. Půst ale není, když nasměrování provedu do vlastní peněženky, bytu, žaludku. Půst je když si na další den hrdinně objednáme v jídelně místo pořádného masa salátovou mísu. Půst není, když mi zítra přijde líto, jaký že jsem to byl včera hlupák.

Půst je, když se aspoň na chvíli smírím s nedostatky svých blízkých. Půst není, když si to pak koncentrovanými výčitkami vynahradím. Půst je, když obdaruji, ale není, když dám jen přesně ze svého nadbytku. Půst je, když dávám a nevím s jistotou, kde můj příspěvek ve skutečnosti skončí. Půst není, když po zklamání z neužitečnosti své investice, sil a chuti zanevřu na štědrost.

Půst je, když si trhám okvětní lístky ne se slovy: má mě ráda – nemá mě ráda, ale se stejnými slovy: mám je rád, mám je rád.

To je půst.

Zelený čtvrtek

Nevěřící čtenáři necht' prominou: Marně přemýšlím, kde jinde se dá prožít něco tak hlubokého a niterného, jako v tyto dny v kostele. Snad na nějakém koncertě, který vám takřikajíc „sedne“, nevím.

Vím, že obřady těchto tří dnů jsou krásné. Přesné. Oslovující. Pro mě osobně jsou jakýmsi kamínkem mozaiky Božího království zde na zemi. A tuším, že i já jsem zván poskládat z těchto kamínků – kdo ví, kolik mi jich bude celkem dopřáno – postupně něco úžasně celistvého, mozaiku, která zobrazí nebe. Obraz, ve kterém při pozorném dívání spatřím tvář Boží. Tou mozaikou totiž mám být já sám.

Bude tomu tak, budu-li věřit, že můj Vykupitel žije a že v den poslední ze země zase vstanu...

Díky, Pane, za tvoji přítomnost mezi námi. Díky za velebněšskou modlitbu. Díky za všechna podobenství a příběhy. Díky za ta všechna utišení hladu, za společenství, zvláště při zelenočtvrteční večeři. Za trpělivost s apoštolý, totiž se mnou. Díky za kněžství, za tebe v eucharistii. Díky za radost ze života s tebou. Díky.

Velký pátek

Přátelé milí, budeme-li chtít, aby naše děti viděly, že je máme rádi, jak to uděláme?

No, tatínek koupí dětem zmrzlinu. Později jízdni kolo. Ještě později dá synovi důvěru s pozdním návratem domů.

Maminka? Dítě obejmě a políbí. Bdí u postýlky, když horečkou blouzní. Uvaří pak něco, co má obzvláště rádo.

Ale vždyť to – mít rád – není na žádné ukazování, řeknete mi. To jsou přece docela samozřejmé tisíce malých věcí. A děti vlastně nepotřebují vidět něco zvláště extra speciál. Jim stačí vědět. A to VĚDĚT se projeví takto jednoduše: Já vím, že mě mají rádi. Vždyť to je přece máma. To je přece táta.

S bratrem Ježíšem, který nás v Duchu svatém vede k Otci, je to o chloupek obtížnější. Nemůžeme ho potkat ve skutečnosti,

neuvídíme ho viset na kříži. To už je přece jen věc dva tisíce let stará. Jaký je tedy ten klíček víry?

Ten, že můžeme VĚDĚT. Vědět, že nás miluje. Stovky dokladů jsou o tom zapsány v knížce jménem Nový zákon. I ten největší, o obětování života. Klíček víry do zámku lásky nám dává naději, že i my smíme otevřít dveře plnosti života. Života s ním. Někdo to ví více srdcem, jiný rozumem.

Dívám se s básníkem Janem Zahradníčkem na fotografii tváře z Turínského plátna:

Je to On, /v tichosti vánku poledního (...) / O tebe se uchází, aby si tě získal, tak jak jsi plný špíny / (...) / tvář uštvaná, mírná tvář bližního, Boha tvého, / které se všichni tak podobáme.

Bílá sobota

O trojím mlčení.

První je z doby pradávne. Od hory Moria, na kterou vystupuje Abrahám se synkem Izákem, protože slíbil...

(...) A tatínku, jaká oběť, / když jsme kozlátka nechali doma... Přes věky ještě /trne tráva, /ticho, dech tají nad otázkou tou. K smrti sklíčen / Abrahám tiskne tu drobnou dlaň teplou a tepající...

Takto Jan Zahradníček vystihuje poslušnost a naději.

Druhé mlčení se odehrává o několik tisíc let později. Do malé zapadlé vesničky přichází Boží anděl:

V nastalém tichu prudce šumí / krev srdcem Panny. Nerozumí: / jak zvláštní má to přinést daň? / Chtěla být služkou lidu všemu, / ne matko dítěti jedinému. / Ale – jak Pán chce, tak se staň!

Takto byl, beze slávy, bez sdělovacích prostředků, zahájen plán spásy člověka, jak jej vystihl básník Václav Renč.

Třetí mlčení je mlčením dnešním. Mlčením veliké noci. Co se to děje? Na zemi je dnes veliké ticho. Veliké ticho a samota. Veliké ticho, protože král spí.

Opět mluví básník: Ve skále narozen, Bůh živý, / do skály pochován. A divy, / jež chtěl by svět, se nedějí. / Mrtev a pohřben jako jiní, / nic nezměnil, nic neučiní, / probouzeč lichých nadějí.

Třetí ticho tmy a nejistoty teprve čeká na odpověď. Na moji odpověď. Bylo to tak? Žil? Že Bůh? Můj? Milující?

Neděle zmrtvýchvstání

Dnes máme před očima dva obrazy.

Nemohu dnes jinak, milí, než první obraz, mystický, přivolat slovy starobylé homilie na Velkou a svatou sobotu:

Pán vchází vyzbrojen vítězným křížem. Adam na všechny volá: Pán můj ať je se všemi! A Kristus Adamovi odpovídá: I s tebou! Bere ho za ruku a burcuje: Probud' se, spáči, vstaň z mrtvých a Kristus tě osvítl!

Já jsem život těch, kdo zemřeli. Vstaň, dílo mých rukou, můj obraze. Vstaň a vyjděme odtud.

Druhý obraz je velmi skutečný, plastický:

Je neděle. Většina lidí se stará sama o sebe. Nedaleko ruchu v zahradě na odvaleném kameni sedí andělé a klátí nohama. Magdalská Marie má všechno rozmazané, pro slzy nevidí. Apoštolové jsou zavření za dubovými dveřmi. Na Kalvárii se uklízí po pátečním výkonu trestu. Farizeové jsou stále neklidní. Na cestě do Emauz se dějí podivuhodné věci. Vojáci mají problémy. Všechno je velmi autentické. Kde v tom obraze, který je velmi skutečný, mám místo já?

Martin Holík: Pane, ať slyším!

Pořad bohoslužeb Svatého týdne

ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE – 19. dubna

18.00 hod. mše sv. na faře v Krouně.

Po mši sv. pobožnost v přípravě na CM jubileum zaměřená na křest.

ZELENÝ ČTVRTEK – 21. dubna

18.00 hod. mše sv. na památku Večeře Páně v kostele sv. Michaela v Krouně.

VELKÝ PÁTEK – 22. dubna

16.30 hod. obřady Velkého pátku v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici.

18.00 hod. obřady Velkého pátku v kostele sv. Michaela v Krouně.

Po obřadech v Krouně bude možnost adorace u Božího hrobu do 22.00 hod.

BÍLÁ SOBOTA – 23. dubna

Od 8.00 hod. bude v Krouně možnost adorace u Božího hrobu až do začátku vigilie.

20.00 hod. Velikonoční vigilie v kostele sv. Michaela v Krouně.

NEDĚLE – 24. dubna – Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

8.00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně.

Po mši sv. v kostele žehnání pokrmů.

9.30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici.

Po mši sv. v kostele žehnání pokrmů.

11.00 hod. mše sv. v kostele sv. Bartoloměje v Otradově.

PONDĚLÍ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM – 25. dubna

8.00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně.

9.30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici.

Symboly velikonoční tradice

Beránek

Symbol beránka, který k Velikonocům odedávna patří, byl velmi rozšířený již před vznikem křesťanství, a to zejména v celé středomořské civilizaci ovládané po tisíciletí pastevci. V hebrejské tradici symbolizují ovce Izraelitu jako člena „Božího stáda“ a židovský Bůh je označován za pastýře, který bere své ovce do náručí. V křesťanské tradici se pak beránek stal symbolem Božího beránka, Krista. Existuje tu také spojení s původně židovskou tradicí svátků Paschy, kdy se beránek zabíjel na památku vyvedení Izraele z egyptského otroctví.

V Novém zákoně termín „beránek Boží“ použil Jan Křtitel, když spatřil přicházejícího Krista, a zvolal: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa“. Vykoupení z hříchů je důležité nejen pro Židy a křesťany, ale dokonce i pro muslimy, jen tak je totiž možné dosáhnout odpuštění a spásy. Právě v této roli vykoupení zastupuje Kristus člověka. Beránek proto zosobňuje triumf obnovy života a vítězství nad smrtí. Biblický symbol beránka má ale ještě další rozměr: je jím božská síla, moc a vítězný boj se zlem.

Kříž

Symbol kříže je mnohem starší než křesťanství, znali ho už staří Egypťané, Číňané či Kréťané a jeho význam byl v různých kulturách a náboženstvích univerzální. Kříž byl spojen s problémem orientace v kosmu, v prostoru mezi nebem a zemí: byl chápán jako propojení světa božského (vertikální rameno) a lidského (horizontální rameno). Symbol kříže měl i své

specifické významy. Ve tvaru písmena „T“ symbolizoval u Izraelitů příchod Mesiáše a byl považován za ochranný talisman.

Byla to Kristova muka na kříži, která dala starému symbolu nový význam: pozemská smrt Božího Syna spojila pevným poutem člověka s nebesy. První křesťané dobře znali význam latinského termínu pro kříž – crux. Tento výraz znamená kromě kříže také šibenici, mučírnu, mučení, neštěstí a bídu. Ukřižování patřilo k trestům výjimečně krutým a ponižujícím, pročež na kříži končili ti, kdo si zasloužili pohrdání. Když však byl odvalen kámen kryjící Kristův hrob, změnil se kříž, původně znak mučednictví, v symbol vítězství, věčného života, radosti a vykoupení. Dnes jde proto o nejdůležitější symbol křesťanství.

Svíce

Teplá i zář ohně a světlo svíce jsou pro křesťany o Velikonocích dalším důležitým symbolem, protože Kristův velikonoční příchod je stejně významný jako vítězství jarního slunce nad zimou a procitnutí po dlouhém, studeném čase. Svíce je důležitým symbolem ve všech kulturách, protože světlo je chápáno jako symbol života.

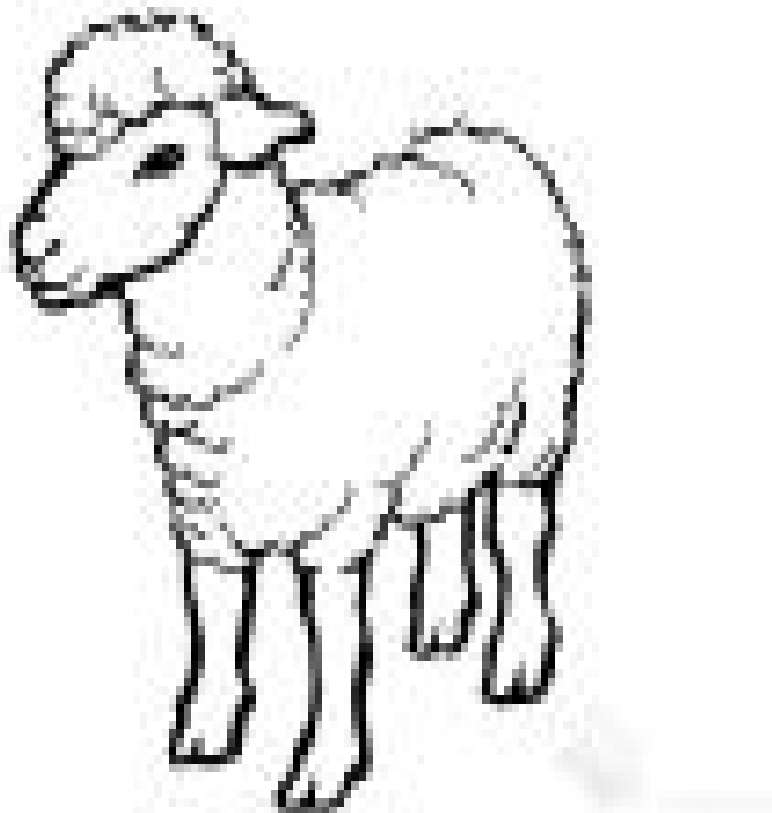
Velikonoční svíce a slavnost světla na počátku liturgie Vzkříšení o Veliké noci má své kořeny v tradici prvotní církve, kdy se velikonoční noc rozzařovala světlem mnoha svící. Svíce symbolizovala tehdy i dnes zmrtvýchvstalého Krista, který zvítězil nad smrtí. Od velikonočního, posvěceného ohně se tedy zapálí velikonoční svíce (paškál), která se ve slavnostním průvodu a za třikrát opakovaného zpěvu „Světlo Kristovo“ vnese do tmavého, zhasnutého kostela. Křesťané si tak připomínají, jakým zásadním obratem je Kristovo vzkříšení, noc, která se proměňuje v den. I oni si zapalují své svíce, čímž naznačují, že byli Kristem ovlivněni, „zapálení“. Svíce je většinou ozdobena

motivem kříže, na kterém jsou voskovými hřeby zdůrazněny Kristovy rány, nad křížem je první a poslední písmeno řecké abecedy – alfa a omega – značící, že Ježíš je začátek i konec. Bílá barva svíce symbolizuje naději a nový život.

Katolický týdeník 13/2005

Omalovánka pro děti

Zde si můžete vybarvit velikonočního beránka.

Křížovka

1. Učedník, který zapřel Krista.
2. Velikonoční svíce.
3. Název čtvrtku Svatého týdne.
4. Radostná zvěst.
5. Židovské velikonoce.
6. Učedník, který nevěřil zprávě o Ježíšově zmrtvýchvstání.
7. Místo, kde se Ježíš modlil před svým utrpením.
8. Římský úředník, který odsoudil Ježíše.
9. Jidášův čin.
10. Název pole, které koupili za Jidášových 30 stříbrných.
11. Židovské shromáždění, které se chtělo Ježíše zbavit.
12. Místo, kde byl Ježíš ukřižován.
13. Židé ho chtěli propustit místo Ježíše.
14. Vesnice, kam doprovázel zmrtvýchvstalý Ježíš dva učedníky.

